

Nora Roberts

Szerep nélkül

A legédesebb gyümölcs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*
A mű eredeti címe: *Dual Image* (Silhouette, Intimate Moments)

● *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

© *Nora Roberts, 1987 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*
A mű eredeti címe: *Temptation* (Silhouette, Romance)

● *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Második, átdolgozott kiadás

● *Kép:* Thinkstock

ISBN 978-963-448-469-1

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtveny-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 801604

● *Nyomtatás időpontja:* 2018/26.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

Tartalom

Szerep nélkül	5
A legédesebb gyümölcs	201

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

SZEREP NÉLKÜL

1.

Amanda egy teli papírzacskó élelmiszert egyensúlyozott az egyik kezében, amikor benyitott a házba. Csak úgy ragyogott a boldogságtól. Arany jegygyűrűjén megcsillant a fény. Három hónappal korábban volt az esküvője, és már alig várta, hogy különleges vacsorával lepje meg Cameront. Olyan sokat dolgozott a kórházban és a klinikán, hogy ritkán maradt ideje erre, pedig újdonsült feleségként nagyon megszerette a főzést. Aznap délután két betege váratlanul közölte, hogy nem tud bejönni a klinikára, és Amanda úgy döntött, készít valami extra, időigényes, emlékezetes fogást. Valamit, amihez gyertyafény és bor dukál.

Miközben belépett a konyhába, dúdolni kezdett. Elégedett mosollyal kivette a zacskóból Cameron kedvenc borát, és miközben megnézte a címkéjét, eszébe jutott az első alkalom, amikor először ittak ilyet együtt. A férfi nagyon előzékenyen, figyelmesen viselkedett vele – Amandának akkoriban pontosan erre volt szüksége.

Futó pillantást vetett az órájára, és megállapította, hogy négy teljes órája van még férje várható érkezéséig. Bőségesen elegendő idő ahhoz, hogy elkészítsen bármilyen ínycfogást, meggyűjtsa a gyertyákat, és elővegye a kristálypoharakat.

Úgy döntött, először felmegy az emeletre, és átöltözik halványkék selyemköntösébe. Aznap este levetkőzi pszichiáter énjét, és csak nő lesz – fülig szerelmes nő.

Az ízlésesen berendezett házban pedáns rend uralkodott. Amanda kecsesen a fénylő lépcsőkorlátra tette a kezét, és elindult felfelé. Általában komoly, átható tekintete álmataggyá vált. Vidáman benyitott a hálószobába.

Egy csapásra lehervadt a mosolya, vonásaira kiült a döbbenet. Csak állt az ajtóban, és falfehérré vált az arca. Elkerekedett a szeme, és összeszorult a szíve a fájdalomtól.

– Cameron! – kiáltotta elkeseredetten.

Az ágyban fekvő, szenvedélyesen ölelkező pár szétrebbent. A jóképű, összekócolt hajú férfi döbbs pillantást vetett Amandára. A macskaszzerű, csinos, érzéki nő lassan, nagyon lassan elmosolyodott. Szinte hallani lehetett, ahogy dorombol.

– Vikki! – bámult Amanda a hűgára megtörtén.

– Korábban jöttél a kelleténél – jegyezte meg Vikki derűsen.

Cameron néhány centiméterrel még távolabb húzódott a sógornőjétől.

– Amanda, én...

A fiatalasszony arca a másodperc törtrésze alatt eltorzult. Meredten az ágyban fekvő párra pillantott, majd a kabátja zsebébe nyúlt, és elővett egy apró pisztolyt. Férje és hűga döbbsenten figyelte. Halálos csend telepedett a szobára. Amanda gondosan célzott, majd lőtt. Egy nagy adag konfetti repült a levegőbe.

– Ariel!

Dr. Amanda Lane Jamison, valódi nevén Ariel Kirkwood, a láthatóan feldúlt rendezőhöz fordult, miközben az ágyban fekvő pár és a filmes stáb harsány nevetésben tört ki.

– Ne haragudj, Neal, nem tehetek róla! Mindig Amanda az áldozat – jegyezte meg teátrálisan, de a szeme derűsen csillogott. – Szerintem sokkal érdekesebb lenne a forgatókönyv, ha kivételesen elvesztené az önuralmát, és megölne valakit.

– Nézd, Ariel...

– Egy súlyos sérüléssel is beérném – jegyezte meg a színésznő sietve. – Márpedig – folytatta, és az ágy felé intett – a jellemtelen férjem és a húgom pontosan ezt érdemli!

A stáb hangos füttyögéssel és tapssal juttatta kifejezésre elismerését. Ariel kurtán meghajolt, majd vonakodva a rendező kinyújtott kezébe tette a fegyvert.

– Ezennel hivatalosan is hibbantnak nyilvánítalak – közölte a férfi fáradt sóhajtással. – Félhivatalosan mindig is az voltál, amióta csak ismerlek.

– Köszönöm, Neal. Ez igazán megtisztelő.

– Ezúttal élesben vesszük a jelenetet – figyelmeztette a rendező, és elfojtott egy mosolyt. – Remélem, még ebéd előtt végzünk.

Ariel engedelmesen visszament a földszintre. Türelmesen megvárta, hogy a fodrász és a sminkes elvégezze rajta az utolsó simításokat. Amanda minden körülmények között tökéletesen nézett ki. Rendszerető volt, pedáns és nyugodt – azaz megformálójának szöges ellentéte. Ariel már több mint öt éve játszotta ezt a szerepet a népszerű délutáni szappanoperában, az *Életünk, szerelmeinkben*.

Ez alatt az öt év alatt Amanda lediplomázott az egyetemen, méghozzá kitüntetéssel, pszichiáteri képesítést szerzett, és elismert terapeutává lett. Friss házassága Cameron Jamisonnal látszólag a mennyben köttetett. A férfi azonban kisztílú szélhámos volt, aki csak a pénze meg a társadalmi státusza miatt vette feleségül, és kezdettől megcsalta a húgával – továbbá a női lakosság felével a Trader's Bend nevű képzeletbeli kisvárosban.

Amanda életében a forgatókönyv szerint eljött a pillanat, amikor szembesülnie kellett a valósággal. Már hat hete úgy írták meg az epizódokat, hogy végül elérkezzenek ehhez a jelenethez, és százával érkeztek a rajongók levelei. Mind a nézők, mind Ariel úgy érezte, ideje fellebbenteni a fátylat arról, hogy a férje egy tetű.

Ariel kedvelte Amandát, tisztelte a fegyelmeztségéért. Amikor vette a kamera, Amandává vált. Civilben

szeretett vidámparkba járni, balettet nézni, de ettől még értette az általa megformált karakter minden lelki rezdülését.

Mire a jelenet adásba kerül, a nézők egy elegáns, karcosú hölgyet látnak majd szőke, szorosan kontyba fogott hajjal, elbűvölően szép, hűvös porcelánarccal, amely elfojtott érzékiségről árulkodik, ugyanakkor végtelenül nemes és előkelő.

A karakter kifinomult eleganciáját csak fokozta Ariel tengerkék szeme és magas arccsontja. Tökéletes formájú ajka kizárólag komoly mosolyra húzódott, finom ívű szemöldöke pedig, amely néhány árnyalattal sötétebb volt szőke hajánál, előnyösen hangsúlyozta sűrű szempilláit. Tökéletes összeszedettség és makulátlan szépség – ez volt Amanda.

Ariel várt a felvételt jelző lámpa kigyulladásáig, és szórakozottan eltűnődött, vajon kikapcsolta-e reggel a kávéfőzőt.

Felvették a jelenetet elejétől a végéig, majd még egyszer, mivel kiderült, hogy Vikki pánt nélküli fürdőruhája kilátszott, amikor megmozdult az ágyban. Ezután a kamera ráközelített Amanda sápadt, döbrent arcára, és néhány hosszú, drámai pillanatig csak azt vette.

– Ebéd!

Mindenki azonnal nyüzsögni kezdett. A hűtlen férj és a hűg kipattant az ágyból. J. T. Brown, az Amanda férjét alakító színész Ariel vállára tette a kezét, és megcsókolta.

– Drágám – kezdte, a szerepében maradva –, majd később elmagyarázok mindent, de most fel kell hívnom az ügynökömet! Kérlek, bízz bennem!

– Gyáva féreg! – förmedt rá Ariel az Amandára nagyon nem jellemző vigyorral, majd belekarolt Stella Powellbe, aki a hűgát alakította. – Vegyél fel valamit, Stella! Ma nem vagyok vevő az üzemi konyhára.

Stella hátravetette kócos, gesztenyebarna haját.

– Meghívsz ebédelni?

Ariel szúrós pillantást vetett rá.

– Mindig kihasználod a nővéredet – morogta színlelt felháborodással. – Rendben, de siess! Éhen halok.

Az öltöző felé menet Ariel átsétált a berendezett színpadon, majd két másikon: a „helyi” kórház ötödik emeletén, valamint Trader’s Bend egyik legismertebb famíliája, a Lane család nappaliján. Erős kísértést érzett, hogy levegye a kosztümjét, és leengedje a haját, de a visszaöltözködés és a smink túl sok időbe telt volna ebéd után. Egyszerűen fogta hatalmas táskáját, amely egyáltalán nem illett Amanda előkelő kosztümjéhez, és a mézben úszó baklava gondolatára összefutott a nyál a szájában.

– Gyerünk már, Stella! – dugta be a fejét a szomszédos öltöző ajtaján. Stella épp akkor húzta fel a cipzárt szűk farmernadrágján. – Kilyukad a gyomrom!

– Mint mindig – legyintett a kolléganője, miközben felvett egy méretes pulóvert is. – Hová megyünk?

– A sarki görög étterembe – felelte Ariel, és elindult a folyosón jellegzetesen hosszú, ringó lépteivel.

Stellának sietnie kellett, ha lépést akart tartani vele. Nem mintha Ariel állandó rohanásban lett volna, csak jobban érdekelte, mi vár rá a következő kanyar után, mint ahol éppen járt.

– Fogyókúrázom – jegyezte meg Stella.

– Akkor egyél salátát! – felelte Ariel könnyörtelenül. Barátnőjére nézett, és végigmérte tetőtől talpig. – Tudod, ha nem meztelenkednél annyit a kamera előtt, nem kellene halálra éheztetned magad.

Stella elmosolyodott.

– Féltékeny vagy – közölte, miközben kiléptek az utcára.

– Igen. Mindig előkelő ruhákat kell hordanom, mert én vagyok a „jó” kislány. A te életed csupa izgalom.

Az utcán Ariel beszívta New York levegőjét. Nagyon szerette a várost – majdnem úgy érezte itt magát, mint egy turista. Manhattan hosszú, keskeny szigetén élt egész életében, mégis titokzatos, kalandos helynek érezte az il-
latok, a hangok, a látnivalók miatt.

Kissé hűvös volt az idő, és esőre állt. A párás levegőben megült a kipufogógázok szaga. Az utcák és a járdák is bedugultak a déli csúcsforgalomban. Egy férfi elkáromkodta magát, és öklével rácsapott egy taxi tetejére, amely túl közel hajtott el a járda mellett. Valaki nyomdafestéket nem tűrő szavakat írt egy sikeres Broadway-darab plakátjára.

Stella felnézett az ólomszürke égboltra. Megborzongott, és nagyot sóhajtott.

– Együnk! – Ariel belekarolt, és magával rángatta. – Mindig morcos vagy, ha nem eszel rendesen.

A zsúfolt étteremben fenséges illatok terjengtek. Fűszer és méz. Sör és olaj. Ariel mélyen magába szívta mindet – ha tehette, mindig az érzékszerveit részesítette előnyben –, és csak utána lépett a pulthoz. Hamar előre-furakodott bármilyen tömegben anélkül, hogy a könyökét használta volna, vagy rátiport volna bárkinek a lábára. Figyelt, fülelt. Nem akart elszalasztani egyetlen illatot, hangot, színt sem. Miközben az üvegfalú pultban sorakozó fogásokat mustrálta, szinte érezte az ízüket a szájában.

– Juhsajtot kérek egy szelet ananással meg kávé. Feketén – közölte Stella sóhajtván.

Ariel futó, szánakozó pillantást vetett rá.

– Én pedig görögsalátát, báránysültet piritóssal, egy szelet baklavát meg egy csésze kávé cukorral és tejszínnel.

– Utállak – jegyezte meg Stella. – Soha nem szedsz fel egy dekát sem!

Ariel a barátnőjére mosolygott, majd a pénztárhoz lépett.

– Tudatos gondolkodás és tiszta életmód kérdése az egész.

Eleresztette Stella gúnyos horkantását a füle mellett, fizetett, majd átvágott a tömegben egy üres asztalhoz. Egyszerre ért oda egy nagydarab férfival. Ariel csak állt, és

melegen rámosolygott. A férfi magát ki-, a hasát pedig behúzta, és átengedte nekik az asztalt.

– Köszönjük – intett Stella hálásan, és nyomban hátat is fordított a férfinak, mert tudta, ha nem így tenne, Ariel még meghívná az asztalukhoz, és nem tudnának bizalmas témákról beszélgetni.

Arielnek szüksége lenne egy állandó gardedámra, gondolta. Rengeteg olyasmit meg mert tenni, amit egy józan nő egyedül soha nem tenne meg. Szóba állt idegenekkel, sétálni ment éjszaka egymagában, és ajtót nyitott a biztonsági lánc beakasztása nélkül. Nem mintha vakmerő vagy gondatlan lett volna, egyszerűen a legjobbat feltételezte mindenkiről. Különös módon senkiben sem csatlódott valamivel több mint huszonöt életéve alatt. Stella csodálta ezért, egyúttal azonban aggódott is érte.

– Ebben az évadban a pisztoly volt a legjobb húzásod – ismerte el, és belebökte a villáját a juhtúrójába. – Azt hittem, Neal kitépi a haját.

– Lazítania kellene – vélekedett Ariel teli szájjal. – Amióta szakított azzal a táncosnővel, nem a régi. És veled mi van? Még jártok Cliff-fel?

Stella vállat vont.

– Igen, bár fogalmam sincs, miért. Nincs jövője a kapcsolatunknak.

– Ha terveid vannak, egyszerűen tűzd ki a céljaidat, és cselekedj!

Stella halkán elnevette magát, és enni kezdett.

– Nem mindenki ugrik úgy fejest az életbe, mint te, Ariel. Nem is értem, miként lehet, hogy soha nem volt még komolyabb kapcsolatod.

– Pedig egyszerű. Még soha nem találkoztam senkivel, akitől remegni kezdett volna a térdem. Amint találkozom vele, az övé leszek.

– Ennyi?

– Miért ne? Az élet nem olyan bonyolult, mint amilyené az emberek teszik. – Ariel óvatosan megborsozta a báránszeletét. – Szerelmes vagy Cliff-be?

Stella összevonta a szemöldökét – nem a kérdés miatt, mert már régen hozzászokott, hogy Ariel nem kerülgeti a forró kását, hanem mert nem volt biztos a válaszban.

– Talán.

– Akkor nem vagy szerelmes – jelentette ki Ariel könnyed hangon. – A szerelem nagyon határozott érzés. Kérsz egy falat báránysültet?

Stella eleresztette a füle mellett az ajánlatot.

– Ha még soha nem voltál szerelmes, akkor honnan tudod?

– Törökországban sem voltam még soha, mégis biztos vagyok benne, hogy létezik.

Stella nevetve a kávéjáért nyúlt.

– Mindenre van válaszod, ugye? Mesélj a forgatókönyvről!

– Elképesztő! – lelkesedett Ariel, majd letette a villáját, felkönyökölt az asztalra, és összekulcsolta a kezét. – A legjobb, amit valaha olvastam. Nekem kell az a szerep! Meg is szerzem – tette hozzá, nem úgy, mint akinek a kelleténél nagyobb az önbizalma, hanem egyszerű tényként. – Esküszöm, erre a karakterre várok már évek óta. Rae egy szívtelen bestia – folytatta összekulcsolt kezén pihentetve az állát. – Bonyolult, önző, hűvös, bizonytalan. Ez a szerep egyszerűen... – Sóhajtott, és megcsóválta a fejét. – A cselekmény is majdnem olyan hűvös és szívtelen, mint Rae. Egyszerűen nem tudod kivonni magad a hatása alól.

– Ralf DeWitt – bólított Stella. – Úgy hírlík, hogy Rae szerepét a volt feleségéről mintázta.

– Ezt ő sem tagadta, amikor megkérdezték tőle. Ha tényleg így van, pokoli élete lehetett mellette – vélekedett Ariel, és ismét nekilátott az evésnek. – Ennél jobb forgatókönyv még soha nem került a kezembe. Néhány nap, és kezdődik a válogatás.

– Tévéfilm – dünnyögte Stella. – Minőségi. DeWitt írja a forgatókönyvet, Marshall a producer. Ha megkapod a szerepet, a lábaid előtt hever majd a saját producerünk. Komoly előrelépés lehet a besorolásodban.

– Már el is kezdett taktikázni – bólintott Ariel, és levágta villájával a baklava sarkát. – Szerzett meghívót Marshall mai estélyére. DeWitt is ott lesz. Úgy hírlík, ő mondja ki a végső szót a szereplőválogatáson.

– Igen, állítólag szereti kézben tartani a dolgokat – jegyezte meg Stella. – Mit keres az a ránc a homlokodon?

– A taktikázás olyan, mint az áprilisi eső. Mindenki tudja, hogy szükség van rá, de ettől még kellemetlen és bosszantó.

Ariel vállat vont, mint mindig, ha tudta valamiről, hogy elkerülhetetlen. Ahogyan Ralf DeWittet ismerte, végül úgyis neki adja majd a szerepet, akár taktikáznak, akár nem. Ariel sosem volt híján az önbizalomnak. Szüksége is volt rá.

Amandával, a szappanoperában alakított szerepével ellentétben ő nem egy gazdag família gyermekeként nőtt fel. A családjukban sokkal több volt a szeretet, mint a pénz. Sosem bánta ezt, mint ahogyan azt sem, hogy küzdenie kellett a megélhetésért. Tizenhat éves volt, amikor meghalt az édesanyja. Édesapja egy teljes éven át nem tért magához a sokktól. A lány a legteljesebb természetességgel magára vállalta a háztartás vezetését és fiatalabb testvére nevelését. Egyszerűen senki más nem volt alkalmas ezekre a feladatokra. Elszegődött eladónak egy parfümboltba, hogy fedezni tudja a főiskola költségeit, és elvállalt bármilyen apróbb szerepet, amelyet felajánlottak neki.

Talán éppen ezeknek a nehéz, dolgos éveknek köszönhetette, hogy annyi becsvággal és energiával rendelkezett – továbbá a felismeréssel, hogy amit meg kell tenni, azt meg is lehet.

– Amanda!

Ariel felnézett, és látta, hogy egy alacsony, középkorú nő áll előtte ételhordóval a kezében, amelyből erős fokhagymaszag árad. Mivel ugyanolyan gyakran szólították meg az általa megformált karakter nevéen, mint a sajátján, elmosolyodott, és kezet nyújtott.

– Üdvözlöm!

– A nevem Dorra Wineberger. Maga ugyanolyan szép a valóságban, mint a képernyőn.

– Köszönöm, Dorra. Szereti a sorozatot?

– Semmi pénzért ki nem hagynék egyetlen epizódot sem! – mosolygott az asszony, majd közelebb hajolt. – Maga csodálatos nő, kedvesem, ráadásul szelíd és türelmes. Félek, mégis azt kell mondanom, hogy... Cameron nem való magához. Ha rám hallgat, kiteszi a szűrét még azelőtt, hogy rátehetné a kezét a pénzére! A gyémánt fülbevalóját már el is lopta. Ami pedig őt illeti – folytatta Dorra, és szúrós pillantást vetett Stellára –, fel nem foghatom, miért áll még szóba vele egyáltalán! Ha ő nem lenne, maga Griffhez ment volna feleségül. – Dorra megvetően Stella felé fordult. – Azt hiszi, nem tudom, hogy kivetette a hálóját a nővére férjére, Vikki?

Stella mosolyogva vállat vont, és belement a játékba. Oldalra biccentette a fejét, és macskássá vált a tekintete.

– Megőrülnek értem a férfiak – jegyezte meg érzéki hangon. – Érthető, nem?

Dorra megsóválta a fejét, és visszafordult Arielhez.

– Adjon még egy esélyt Griffnek! – javasolta az asszony kedvesen. – Szereti magát. Mindig is szerette.

Ariel megszorította az asszony kezét.

– Köszönöm, hogy így szíven viseli a sorsomat.

Megvárták, amíg az asszony elmegy, majd összenéztek.

– Mindenki szereti Amandát – jegyezte meg Stella mosolyogva. – Gyakorlatilag szent.

– Vikkit pedig mindenki utálja – kuncogott Ariel, majd megitta a kávéját. – Mivel egy cafka.

– Az bizony – sóhajtott Stella elégedetten. Lassan rágsálni kezdte az ananászat, és sóvárgó pillantást vetett barátnője tányérjára. – Azért időnként feláll a hátamon a szőr, amikor az emberek Vikkinek néznek.

– Pedig csak azt jelenti, hogy jól végzed a dolgod – vélekedett Ariel. – Az emberek mindennap látnak a televízióban. Ha semmilyen érzést nem váltanál ki belőlük, más

munka után nézhetnél. Lehetnél atomfizikus vagy favágó. Aprópó, munka – sóhajtotta Ariel, és az órájára pillantott.

– Tudom... Mi lesz a baklavád maradékával?

Ariel elnevette magát, majd felállt, és odanyújtotta Stellának az édességet.

Már jóval elmúlt este kilenc, amikor Ariel kifizette a taxit P. B. Marshall háza előtt a Madison Avenue-n. Nem zavarta, hogy késésben van, mivel fogalma sem volt, mennyi az idő. Ha munkáról volt szó, soha nem mulasztott el egyetlen hívást vagy végszót sem, minden más téren azonban vagy figyelmen kívül hagyta az időt, vagy igyekezett kellemesen eltölteni.

Busás borraivalót adott a sofőrnek, bedobálta a visszajárót a táskájába anélkül, hogy megszámolta volna, majd belépett a szemerkélő esőből az előtérbe. Az orrát megcsapó illat leginkább egy ravatalozóéra emlékeztette. Túl sok virág, túl sok bútorfényező. Miután megadta a nevét a biztonságiaknak, beszállt az egyik liftbe, és megnyomta a legfelső emelet gombját. Cseppet sem izgult, hogy a nagy P. B. Marshall otthonába készül. Ariel minden partin ugyanúgy viselkedett. Remélte, hogy itt is szolgálnak fel pezsgőt. Ez volt a kedvenc itala.

Merev hátú, szigorú arcú férfi nyitott ajtót. Fekete frakkot viselt, és brit akcentusával megkérdezte Ariel nevét. A lány mosolyogva bemutatkozott, s a férfi felé nyújtotta a kezét, aki önkéntelenül is elfogadta azt. Ariel ezután magára hagyta a komornyikot, aki percekig nem tért magához a lány szépsége és kedvessége láttán. Ariel elemelt egy pohár pezsgőt az egyik tálcáról, és miután meglátta az ügynökét, odament hozzá.

Ralf végignézte Ariel érkezését. A nő egy pillanatig a volt feleségére emlékeztette. Hasonló volt a szeme, a haja, az alkata. Amikor azonban alaposabban szemügyre vette, egy fiatal lányt látott maga előtt, akinek apró esőcseppek csillogtak hosszú, szőke hajában. Elbűvölő szépség,

állapította meg magában. Jégkirálynő-tekintete is eltűnt, amint nevetni kezdett.

Szokatlan, gondolta magában a férfi. Nem tulajdonított sokkal nagyobb jelentőséget Arielnek, mint az italnak, amelyet a kezében tartott. Az alakját elnézve úgy érezte, karcsú lehet a pliszírozott nadrág és a bő blúz alatt. Ha így van, miért nem vett fel valami testhez simulót, valamit, ami jobban kiemeli az idomait? Ralf ismerte a nőt, tudta, hogy igyekeznek kihangsúlyozni a bájaikat, és elrejtetni a hiányosságaikat. Vérükben van a hazugság, gondolta, de az évek során megtanulta elfogadni ezt.

Vetett még egy utolsó pillantást a lányra, aki éppen lábujjhegyre emelkedett, hogy megpuszilja az egyik friss Broadway-darab felkapott sztárját. Ralf sóhajtott. Rettenetesen utálta ezeket a hosszú, unalmas szakmai partikat.

– ...a női főszereplőt.

Ralf visszafordult P. B. Marshallhez.

– Tessék?

Marshall már régen megszokta, hogy Ralf figyelme rendszeresen elkalandozik, ezért nyájasan elismételte, amit mondott:

– Nemsokára adásba kerülhet, ha időben megtaláljuk a női főszereplőt. Voltaképpen ez az egyetlen, ami hátráltat bennünket.

– Nem érdekel, mikor kerül adásba – felelte Ralf szárazon.

– A csatornát ellenben igen.

– Pat, majd akkor osztjuk ki Rae szerepét, ha megtaláltuk az igazit.

Marshall lemondó pillantást vetett a whiskyjére, majd kiitta. Százhuszonöt kilója miatt több pohárral is meg kellett innia, ha érezni akarta a hatását.

– Három nagyágyút már visszautasítottál.

– Három olyan színésznőt utasítottam vissza, aki nem volt alkalmas a szerepre – helyesbített Ralf. – Amint meglátom Rae-t, azonnal felismerem – tette hozzá hűvös

mosollyal. – Ha valaki, hát én aztán tudom, hogy milyen igazából.

Csilingelő nevetést hallottak, és Marshall a szoba másik vége felé fordult. Egy pillanatra összeszűkül a szeme.

– Ariel Kirkwood – intett a lány felé üres poharával. – A csatorna fejesei szeretnék bemutatni neked.

– Szóval színésznő – jegyezte meg Ralf, és még egyszer végigmérte a lányt. Kissé meglepte a dolog. Éppen azért figyelt fel az érkezésére, mert nem játszotta meg magát. Volt benne valami felhőtlen önfeledtség, ami igazi ritkaságnak számított a szakmájában. A nő elég régóta ott volt már a partin ahhoz, hogy bemutatkozhasson neki és Marshallnek, a jelek szerint mégis beérte annyival, hogy megengedje a szoba másik felében egy feltörekvő színésznek, hogy csapja neki a szelet.

Ariel nem pózolt, mégis érdemes lett volna lefényképezni. A színész ekkor mondhatott neki valamit, mert a lány nyelvet öltött rá. Jégkirálynőkülsője érdekes ellentétben állt fesztelen viselkedésével, és ez felkeltette Ralf érdeklődését.

– Mutass be neki! – kérte Marshallt egyszerűen, és habozás nélkül elindult Ariel felé.

A lány csak csodálni tudta a házigazda ízlését. A lakásban mindenütt az arany- és krémszínek uralkodtak. A szőnyeg vastag volt, a falak csillogóak. Észrevett egy aláírt litográfiát maga mögött. Amanda nagyra értékelné mindezt, mert ő soha nem élt ilyen környezetben. Rámosolygott Tonyra, aki épp arról az improvizációs óráról mesélt, amelyre együtt jártak néhány évvel korábban.

– Erre te elkezdted káromkodni, csak hogy felhívd magadra a figyelmet – emlékeztette a fiút, és megráncigálta a kecskeszakállát, amelyet Tony az éppen időszerű szerepe miatt viselt.

– Bevált. Ezen a héten épp milyen nemes célnak szenteled magad, Ariel?

A lány ivott egy korty pezsgőt, és felvonta a szemöldökét.

– Nem váltogatom hetente a céljaimat.
– Igaz, csak kéthetente – ismerte el a fiú. – Szóval? Miért lobbizol éppen? A főkéért vagy a mongúzok megmentéséért?

Ariel megrázta a fejét.

– Most sajnos nincs időm ilyesmire. Nagyon leköt valami, amiről nem beszélhetek.

Tony mosolya lehervadt. Ismerte ezt a hangszínt.

– Valami fontos?

– Életbe vágó.

– Üdv, Tony! – veregette hátba Marshall az ifjú színezt. – Örülök, hogy eljöttél.

A fiatalember alig észrevehetően, de kihúzta magát.

– Ma este amúgy sem játszottam volna egyetlen darabban sem, Mr. Marshall. Hadd mutassam be Ariel Kirkwoodot. – Ezzel a lány vállára tette a kezét. – Ezer éve ismerjük egymást.

– Sok jót hallottam magáról – nyújtott kezét Marshall.

– Köszönöm – fogadta el Ariel a felé nyújtott kezét, és tudatosította magában az első benyomásait a férfiről. Sikeres. Az alkatából ítélve szeret enni. Tud kedves is lenni, ha akar. Agyfájt. Máris megkedvelte őt. – Szeretem a filmjeit, Mr. Marshall.

– Köszönöm – mosolygott rá a producer, majd elhallgatott. Nyilván arra várt, hogy Ariel reklámozni kezdje magát, de mivel a lány ennyiben hagyta a dolgot, Ralf felé fordult. – Ralf DeWitt, a hölgy Ariel Kirkwood, az úr pedig Tony Lazarus.

– Láttam egy darabban – közölte Ralf Tonyval. – Hitelesen alakította a karakterét – dicsérte meg a fiút, majd Ariel felé fordult. – Ms. Kirkwood.

Zavarba ejtő a tekintete, gondolta a lány. Meglepően tiszta és átható, pedig a férfi vonásai zárkózottságról árulkodnak. Tartózkodó, kissé megkeseredett és nagyon okos. Cseppet sem érdekli a divat, nem halad az árral. Sűrű, sötét haja hosszabb az épp elfogadottnál, mégis illik az arcához. Mintha a tizenkilencedik századból csöppent

volna ide. Keskeny arca egy tudósét idézi, a szája azonban egy szívtipróét. A hangja mély és megnyerő, de van benne valami fojtottság, amely türelmetlenségre utal. Látszik a szemén, hogy jó megfigyelő. Az a fajta ember, aki nem tűri, ha zavarják, ha közeledni mernek hozzá.

Ariel nem volt biztos benne, hogy megkedveli a férfit, de ettől még csodálta a munkáját.

– Mr. DeWitt – nyújtott kezét neki. – Tetszett az *Utolsó harang*. Tavaly az volt a kedvenc filmem.

A férfi nem tulajdonított jelentőséget a dicséretnek, helyette fürkésző pillantást vetett a lány arcára. Arielnek érzéki kisugárzása és illata volt, de nem zavaróan tola-
kodó, inkább könnyed és szabad.

– Attól tartok, én nem ismerem a munkáját.

– Ariel játssza Amanda Lane Jamison szerepét az *Éle-
tünk, szerelmeinkben* – jegyezte meg Tony.

Egek, egy szappanopera szereplője! – gondolta Ralf. Ariel figyelmét nem kerülte el az alig észrevehető, leki-
csinyló villanás a férfi tekintetében. Tulajdonképpen szá-
mított rá.

– Nem híve a könnyed műfajnak, Mr. DeWitt? – kér-
dezte, és ivott egy korty pezsgőt. – Vagy egyszerűen csak
sznob? – tette hozzá olyan kedves mosollyal, amely elvette
szavai élet.

Tony megköszöri a torkát.

– Ha megbocsátanak egy percre – szólt, majd távozott
balra el, mint egy színpadon.

Marshall is motyogott valamit arról, hogy szerez ma-
gának egy italt.

Miután kettesben maradtak, Ralf továbbra is a lány ar-
cát fürkészte. Ariel kigúnyolta. A férfi nem is emlékezett
rá, mikor találkozott utoljára valakivel, akinek volt bátor-
sága vagy alkalmja így tenni. Nem tudta, hogy bosszan-
kodjon, vagy csodálja érte a lányt. Egy biztos: az elmúlt
egy órához képest valami megváltozott. Már nem unat-
kozott.

– Semmi kifogásom a szappanoperák ellen, Ms. Kirkwood.

– Vagy úgy – hagyta rá Ariel, és ivott a pezsgőjéből.
– Akkor csak sznob. Nos, ehhez mindenkinek joga van. Talán beszéljünk másról! Mit gondol a jelenlegi kormány külpolitikájáról?

– Vegyes érzéseim vannak – felelte a férfi. – Milyen karaktert játszik?

– Előkelőt – felelte a lány továbbra is hamiskás tekintettel. – Mit gondol az úrprogramról?

– Sokkal jobban aggaszt annak a bolygónak a sorsa, amelyen élek. Mióta játszik a sorozatban?

– Öt éve – felelte Ariel, majd rámosolygott valakire a terem másik végében, és odaintegetett neki.

Ralf még egyszer, óvatosan végigmérte a lányt, és a megérkezése óta először elmosolyodott, ami sokkal vonzóbbá tette.

– Nem akar a munkájáról beszélni, ugye?

– Nem különösebben – ismerte el Ariel. Ralfban halványan felkavarodott valami, amiről azt hitte, békésen szunnyad a lelke mélyén. – Legalábbis nem olyasvalakivel, aki semmire sem becsüli. Hamarosan azt kérdezné, nem gondoltam-e még arra, hogy komolyabb szerepeket vállaljak, és félő, nyomdafestéket nem tűrő szavakkal válaszolnék. Márpedig az ügynököm arra kért, hogy bővöljem el.

Ralf őszinte kedvességet hallott ki a lány hangjából, de azért továbbra is voltak fenntartásai.

– Épp ezen igyekszik?

– Csak magamat adom – felelte Ariel. – Egyébként – folytatta, miután kiitta a pezsgőjét – maga nem az a fajta férfi, akit el lehet bővíteni.

– Kitűnőek a megérzései – ismerte el Ralf. – Jó színésznő?

– Igen. Az embernek nem érdemes semmi olyasmivel foglalkoznia, amiben nem jó. Beszéljünk a sportról? – vont a lány a szemöldökét, és sokatmondó